

สัตว์โลกยอมเป็นไปตามกรรม - ๖๗

สุทิสสา อ่อนค้อม

ธันวาคม ๒๕๓๗

S00067

๖๗...

วันที่ ๓๐ มีนาคม ท่านพระครูลงรับแขกเป็นวันแรก หลังจากที่หยุดไปหนึ่งเดือนเต็ม ผู้คนมารอกันแน่นกุฏิเช่นเคย เพราะเป็นวันเสาร์

เจ้าทุกข์รายหนึ่งเป็นสุภาพสตรีวัยสามสิบ ผิวขาว หน้าตาแม้จะดูเศร้าโศก หากก็แฝงเอาไว้ซึ่งความมดงามหาที่ติมิได้ หล่อนเข้าไปกราบท่านพระครูสามครั้ง แล้วเอ่ยทั้งน้ำตาว่า

“หลวงพ่อกะ ช่วยหนูด้วย”

“โยมจะให้อาตมาช่วยอะไรก็ว่ามาเลย” ท่านพูดอย่างปราณี ครั้นเห็นรอยฟกช้ำดำเขียวที่แขนทั้งสองข้างจึงถาม

“นั่นไปโดนอะไรมา ถึงได้เนื้อตัวเขียวปัดออกอย่างนั้น” หล่อนร้องไห้หนักขึ้น แล้วตอบว่า

“สามีตีค่ะ”

“ทำไมถึงต้องตีด้วยล่ะ โยมไปทำอะไรให้เขาโกรธ เขาถึงได้ตีเอา แต่จริง ๆ แล้วก็ไม่ควรจะทุบตีกันแบบนี้ จะโกรธจะเคืองยังไง ก็น่าจะพูดกันได้ อาตมาไม่ชอบให้ทำอย่างนี้เลย” แล้วท่านจึงพูดกับบรรดาสุภาพบุรุษที่นั่งอยู่ ณ ที่นั้นว่า “คุณพ่อบ้านทั้งหลาย อาตมาอยากจะขอร้องนะ อย่าได้รังแกแม่บ้านเขายังงี้เลย มีอย่างที่ไหน มาทุบตีกันยังกะเขาเป็นหัวเป็นควาย แบบนี้ไม่ใช่วิสัยของสุภาพบุรุษ” มนุษย์เพศชายที่นั่งอยู่ ณ ที่นั้น ต่างพากันสงสารหญิงสาวที่นั่งร้องไห้อยู่เบื้องหน้าท่านพระครู หนุมหนึ่งก็นึกในใจว่า “ถ้าเมียข้าสวยยังงี้ จ้างก็ไม่ตีให้โง่ แต่ที่ต้องตีเพราะมันไม่สวย”

“จะสวยหรือไม่สวย ก็ห้ามตีเด็ดขาด ไม่ใช่ว่าต้องสวยถึงจะไม่ตี” ท่านเจ้าของกุฏิพูดพร้อมกับสบตาคนแอบนึก เจ้าหนุมจึงนึกต่ออีกว่า

“ไอ้โฮ หลวงพ่อนี่ชั้นหนึ่งเลย ขนาดเราอุตส่าห์พูดในใจ ยังได้ยินเสียอีกเนาะ”

“จะพูดในใจ หรือพูดนอกใจ อาตมาก็ได้ยินทั้งนั้น ถ้าอยากจะได้ยิน แต่ถ้าไม่ยากก็
แล้วไป”

“พระอรหันต์” หนุ่มนั้นสรูปในใจ

“อาตมาไม่ใช่เป็นพระอรหันต์ อย่างเก่งก็เป็นได้แค่พระอรเห เพราะใครมีทุกข์ก็พากัน
เหเข้ามาหา” ผู้ที่นั่งอยู่ ณ ที่นั้น ชักจะงุนงงด้วยรู้สึกว่าคุณพูดอยู่คนเดียว แถมเรื่องที่พูดก็
ไม่ไปด้วยกันอีกด้วย ท่านพระครูไม่อยากให้พวกเขาต้องงงนาน จึงถามหญิงสาวผู้นั้นว่า

“โยมไปทำอะไรให้เขาโกรธหรือเปล่า เขาถึงได้ตีเอา”

“ไม่ได้ทำอะ แต่เขาเป็นคนขี้หึง หนูคุยกับใครไม่ได้เลย เขาหาว่าหนูพยายามนอกใจ
เขา คนอะไรก็ไม่รู้หึงไม่ดูตาม้าตาเรือ หนูไม่อยากอยู่กับเขาแล้วคะ หลวงพ่อ เขาตียังกะวัวกะ
ควาย”

“แล้วเขาทำงานอะไรล่ะ”

“เป็นทหารค่ะ ทหารยศร้อยเอก อยู่ค่ายจังหวัดลพบุรีนี่เอง เวลาจะไปทำงาน เขาก็ใส่
กุญแจขังหนูไว้ในบ้านไม่ให้ออกไปไหน เกิดไฟไหม้บ้านหนูคงถูกย่างสดตายอยู่ในนั้น”

“โอ้โฮ หึงมากขนาดนั้นเชียวนะ หรือ แล้วมีลูกกี่คนล่ะ มีลูกด้วยกันหรือเปล่า”

“มีค่ะ มีลูกชายสอง ลูกสาวสอง เข้าโรงเรียนหมดแล้ว”

“ขนาดมีลูกสี่คน ก็ยังหึงหรือ”

“คะ หนูถึงไม่อยากจะทนอีกต่อไป หลวงพ่อดูซิคะ อยู่กันมาสิบปี เขาขังหนูไว้ในบ้าน
ตลอด” หญิงสาวเล่า และท่านเจ้าของกุฎก็ “รู้” ว่าหล่อนมิได้พูดเกินความจริง

“ผมว่าแบบนี้ผิดปกติแล้วนะครับ หลวงพ่อ สงสัยจะเป็นโรคจิต” หนุ่มที่อ้างในใจว่า
“เพราะเมียไม่สวยถึงตี” เอ่ยขึ้น

“นั่นสิ คนที่ชอบตีเมียจะเป็นโรคจิตทั้งนั้น” ท่านพระครูเห็นช่องทาง “ตีวัวกระทบ
คราด” พ่อหนุ่มนั้นจึงจำต้องนิ่ง

“หลวงพ่อดีช่วยหนูนะคะ” คนถูกสามีตี อ้อนวอน

“จะให้ช่วยแบบไหนล่ะ ช่วยไม่ให้เขาตียังงั้นหรือ”

“ช่วยให้หนูเลิกกับเขาจะคะ หนูเมื่อชีวิตแบบที่แล้ว ๆ มา มันเหมือนตกนรกทั้งเป็น
ค่ะ”

“จะเลิกกันยังไถ่โยม ลูกเต้าก็มิด้วยกันตั้ง ๔ คน อาตมาไม่ชอบให้ฝัวเมียเลิกร้างกัน เพราะมันจะเป็นปัญหากับลูกในภายหลัง จะให้ช่วยแบบนั้น อาตมาไม่ช่วยแน่นอน เพราะอาตมากลับบาป” แล้วท่านจึงพูดกับผู้ที่นั่งอยู่ ณ ที่นั้นว่า “ญาติโยมทั้งหลายโปรดจำเอาไว้ การยุแหย่ให้ฝัวเมียเขาเลิกกันนั้นบาปมาก ใครคิดจะทำก็ให้ล้มเลิกความคิดนั้นเสีย และใครที่เคยทำมาแล้ว ก็อย่าได้ทำอีก ไม่งั้นบาปกรรมจะตามมาถึงตัว ขอให้เชื่ออาตมาสักครั้ง” ท่านจงใจ “เทศน์” สตรีสามคนที่มานั่งรอคิวอยู่ “กฎแห่งกรรม” ของคนทั้งสามฟังว่า พวกหล่อนมีความสามารถในการ “ยุแหย่ตะแคงแซะ” ให้ฝัวเมียเขาเลิกกัน และก็ทำจนประสบความสำเร็จมาหลายคู่แล้ว

คนประเภทนี้จะรู้เรื่องของคนอื่นไปหมดทุกเรื่อง ฝัวใครมีเมียน้อยไว้ที่ไหน พวกหล่อนรู้หมด แต่พอฝัวตัวเองมีเมียน้อย พวกหล่อนกลับไม่รู้! ที่มาหาท่าน ก็ไขว่จะล้อมใส่ศรัทธา แต่มาเพื่อขอเลขเด็ด กับขอให้ท่านดูดวงให้ เมื่อท่านปฏิเสธ พวกหล่อนก็จะไม่มาเหยียบวัดนี้อีก พร้อมกันนั้นก็เอาไปเที่ยวโพ่นทะนาวว่า “หลวงพ่อดีไม่ดี!”

“ถ้าอย่างนั้นหลวงพ่อดีช่วยให้เขาเลิกดีหุ้หนะคะ” สตรีวัยสามสิบอ้วนอวน

“ตกลงโยม ถ้าช่วยแบบนี้ไม่บาป เอละ อาตมาจะแนะวิธีการให้ ขุนทองช่วยหยิบแผ่นปลิวบทสวดมนต์มาให้โยมเขาแผ่นหนึ่ง” ท่านสั่งหลานชายแล้วพูดกับสตรีนั้นว่า

“โยมสวดมนต์นะ สวดทุกวันแล้ว ก็อธิษฐานขอให้เขาเลิกดี วันไหนเขาทำท่าจะดี ก็หนีขึ้นไปห้องพระเลย ไปนั่งสวดมนต์อยู่ในห้องพระนั้นแหละ รับรองว่าเขาไม่กล้าตีคนที่กำลังสวดมนต์หรอก”

“แต่ถ้าเขาดีละคะ” หล่อนถามอย่างหัวนหวาด

“ให้มาตีอาตมาแทน บอกเขาเลยว่า ถ้าจะตีคนที่กำลังสวดมนต์ ก็ให้ไปตีหลวงพ่อดี ป่ามะม่วงโน่น” คราวนี้หล่อนยิ้มทั้งน้ำตา คนอื่น ๆ พลอยยิ้มไปด้วย

“ถ้าเกิดเขามีดีหลวงพ่อดีจริง ๆ หนูก็บาปแยะซีคะ” หล่อนว่า

“เขาไม่ตีหรอกหนู แหม อย่าไปดูถูกสามีเราถึงขนาดนั้นซี อาตมาดูแล้วเขาก็เป็นคนดีพอสมควร”

“ถ้าดีแล้ว ทำไมต้องตีเมียด้วย” สตรีผู้หนึ่งถามขึ้น

“ก็เขาหึง ทำไมถึงต้องหึง โยมรู้ไหม” ท่านถามสตรีผู้นั้น

“ไม่ทราบคะ”

“ไม่ทราบหรือคะ ถ้านั้นอาจมาจะตอบให้ ที่เขาหึงก็เพราะเขาหวง แล้วทำไมเขาถึงหวง โยมตอบซิ”

“ไม่ทราบค่ะ” หล่อนยืนยันคำตอบเดิม ท่านพระครูจึงเฉลยว่า

“เพราะเขาตกหัวงรัก” แล้วพูดกับบรรดาสุภาพบุรุษว่า “โยมผู้ชาย อย่าไปทำอย่างนั้นนะ อย่าไปตกหัวงรักถึงขนาดทุบตีแม่บ้านเขาจะ เกิดเขาหนีไป แล้วใครจะหุงข้าวให้เรากิน ต้องเอาใจเขามาก ๆ เขาจะได้อยู่กับเรานาน ๆ”

“หลวงพ่อกับแม่ที่บ้านผม แม่ลั่นเขาไม่ได้หุงข้าวให้ผมกินหรอกครับ ผมเป็นฝ่ายหุงให้เขากินครับ หุงมาตั้งแต่สมัยแต่งงานกันใหม่ ๆ จนเดี๋ยวนี้ลูกสามแล้ว” บุรุษร่างท้วมพูดฉาดฉาน ที่กล้าพูดได้เต็มปากเต็มคำ เพราะคนเป็นเมียไม่ได้มา หากว่าหล่อนมาด้วยแล้วไซ้ไร ใครเลยจะกล้าพูด นี่ก็มานิมนต์ท่านไปงานทำบุญวันเกิดเมีย

“ก็ดีแล้วนี่ แสดงว่าโยมเป็นสามีที่ประเสริฐมาก ใครมีพ่อบ้านแบบนี้สบายไปเจ็ดชาติเลย” ท่านเจ้าของกุฎิชม

“แต่ผมว่าไม่ดีนะครับหลวงพ่อกับแม่ ผู้หญิงต้องเป็นแม่บ้านแม่เรือน ไม่ใช่ให้สามีมาทำให้อิน ผมยอมไม่ได้เด็ดขาด” พ่อบ้านผู้หนึ่งแสดงความคิดเห็น

“ที่โยมว่ามานั้นมันก็ถูก แต่ถูกสำหรับคนรุ่นเก่า ที่ผู้ชายเป็นฝ่ายหาเลี้ยงครอบครัว ผู้หญิงอยู่กับเหย้าเฝ้ากับเรือน เป็นแม่บ้าน แต่สมัยนี้ ผู้หญิงต้องออกทำงานนอกบ้าน เช่นเดียวกับผู้ชาย ฉะนั้นจึงไม่ใช่เรื่องแปลกที่ผู้ชายจะมาทำงานบ้านแทนผู้หญิงเขาบ้าง” โยมเห็นด้วยไหม” ท่านถามคนหุงข้าวให้เมียกิน

“เห็นด้วยครับหลวงพ่อกับแม่ แล้วแม่บ้านของผม เขาก็ทำงานหนักมาก กลางวันสอนโรงเรียนมัธยม เย็นสอนพิเศษที่บ้าน กลางคืนก็ต้องเขียนบทความส่งนิตยสาร เลยไม่มีเวลามาทำหน้าที่แม่บ้าน ผมไม่ชอบเอาเปรียบผู้หญิง แล้วผมก็ไม่ใช่คนขี้ฉ้อฉลด้วย ผู้ชายบางคนนะครับ อัจฉริยะแม้กระทั่งเมียตัวเอง กลัวเมียจะสบาย เลยต้องแกล้งใช้ให้ทำงานอย่างกับทาส” เขาตั้งใจพูดแดกดันผู้ชายคนนั้น

“คุณว่าใคร พูดยังงี้หมายความว่ายังไง” บุรุษนั้นมีโทสะ ท่าทางเขาบอกชัดว่า พร้อมจะเอาเรื่อง

“ผมก็ว่าคนที่เป็นอย่างที่ผมว่า คุณมาเตือนร้อนอะไรด้วย อ้อ หรือว่าคุณเป็นอย่างที่ผมว่า” อีกฝ่ายตั้งใจแหย่โทสะ บุรุษนั้นสุดจะทานทน เขาผุดลุกขึ้นยืนยืนท่ามกลางความตระหนกตกใจของคนทั้งกุฎิ

“พูดยังมีมันต้องสั่งสอนกันหน่อยละ” คนพูดถลกแขนเสื้อขึ้น

“ขอโทษนะครับ ผมขอรับรองว่า อย่างมีเรื่องมีราวกันในวัดในวาเลย์นะครับ อย่างน้อยก็นึกว่าเห็นแก่หลวงพ่อก่อน” อาจารย์ชิตเอ่ยห้าม บุรุษเจ้าโทสะจึงนั่งลง แต่ยังคงแสดงอาการอีตึดอย่างไม่พึงพอใจ เห็นอีกฝ่ายเอาจริง คนไม่ชอบเอาเปรียบเมียจึงต้องนั่ง ขึ้นมีเรื่องมีราวกัน ก็รังแต่จะนำความเดือดเนื้อร้อนใจมาให้คนเป็นเมีย

“หลวงพ่อก่อนจะทำบุญแทนกันได้ไหมเจ้าคะ” สตรีวัยกลางคนถาม

“ทำแทนกันแบบไหนล่ะโยม”

“คือยังมีเจ้าคะ พ่อเด็กเขาเป็นคนไม่เชื่อเรื่องบาปบุญคุณโทษ ชอบฆ่าสัตว์ตัดชีวิต อีฉันก็เตือนเขา เขาก็ไม่เชื่อ อีฉันก็ขอรับรองเขาว่า ยังไง ๆ ก็หยุดฆ่าวันพระสักวันก็ยังดี พอถึงวันพระ อีฉันก็บอกเขา เขาก็ถามว่า วันนี่วันพระก็ค่า อีฉันบอกสิบห้าค่า เขาก็ว่า “ดีแล้ววันนี้ข้าจะต้องฆ่ามันได้สิบห้าตัว” พุดจบเขาก็ไปตลาดไปซื้อปลาหมอบเป็น ๆ มาสิบห้าตัว มาฆ่าต่อหน้าต่อตาอีฉัน”

“แล้วโยมทำยังไงล่ะ”

“อีฉันก็ไม่ทราบจะทำยังไงเจ้าคะ ก็ได้แต่สงสารเขา เวลาอีฉันทำบุญใส่บาตร อีฉันก็จะอุทิศส่วนกุศลให้เขา อธิษฐานว่า บุญทั้งหมดที่อีฉันทำอีฉันขอยกให้สามี ขออย่าให้เขาต้องตกนรกเลย แบบนี้ได้ไหมเจ้าคะ อีฉันทำบุญแทนเขาแบบนี้ได้หรือเปล่า เพราะอย่างอื่นเขาดีหมด เสียอยู่เรื่องเดียวนี้แหละเจ้าคะ”

“ทำกรรมแทนกันไม่ได้หรอกโยม บุญนั้นก็คือกุศลกรรม ใครทำใครได้ การจะตกนรกหรือขึ้นสวรรค์ตัวเองต้องทำเอง คนอื่นจะมาทำแทนไม่ได้ ใครทำดียอมได้ดี ทำชั่วยอมได้ชั่ว”

“แล้วอีฉันจะช่วยเขายังไงเจ้าคะ เขาถึงจะไม่บาป”

“เรื่องอย่างนี้มันก็พูดยากนะโยม เรื่องบุญเรื่องบาปใครทำใครได้ อย่างว่าแต่คนธรรมดาอย่างเรา ๆ จะทำแทนกันไม่ได้เลย แม้แต่พระอรหันต์ท่านก็ยังทำแทนคนอื่นไม่ได้ อย่างเช่นเรื่องของพระเจ้าอโศกมหาราช พระองค์มีพระโอรสพระธิดาเป็นพระอรหันต์ คือพระมหินท์ กับ นางภิกษุณีสังฆมิตตา แต่พระองค์ก็ยังไปเกิดเป็นงูเหลือม พระองค์เองก็ทำบุญไว้กับพระพุทธศาสนา มาก แต่ทำไมถึงไปเกิดเป็นงูเหลือมโยมรู้ไหม”

“ไม่ทราบเจ้าคะ”

“เพราะโทษะ ตอนจะสวรรคตโกรรชทายาท คือตอนที่พระองค์ประจวบได้สั่งให้อำมาตย์นำพระราชทรัพย์มาบริจาคให้คนยากคนจน รัชทายาทก็ห้ามไม่ให้อำมาตย์ทำตาม บอกว่าพระองค์ทำบุญมากจนพระราชทรัพย์จะหมดพระคลังอยู่แล้ว อย่าทำอีกเลย พระองค์ก็ทรงพระพิโรธ คือโกรรชทายาทกระทั่งสิ้นพระชนม์ เมื่อดับจิตในขณะที่จิตเป็นอกุศล ก็เลยไปเกิดในทุคติ คือเกิดในกำเนิดเดรัจฉาน ไปเป็นงูเหลือม

วันหนึ่งพระมหินท์ซึ่งตอนนั้นสำเร็จเป็นพระอรหันต์แล้ว พระองค์ก็อยากจะทราบว่พระราชบิดาสวรรคตแล้วไปเกิดที่ไหน ก็ใช้ญาณตรวจสอบดู จึงได้ทรงทราบว่า พระราชบิดาไปเกิดเป็นงูเหลือม นี่เห็นไหม อบายนะ ไปง่ายเหลือเกิน เผลอสตินิดเดียวไปเกิดเป็นเดรัจฉานเสียแล้ว แล้วโยมรู้หรือเปล่าว่า ไปเกิดเป็นเดรัจฉานไม่ดียังไง”

“ไม่ทราบเจ้าคะ”

“ไม่ทราบอีกแล้ว แหม คนที่มาวัดนี้ ตอบเป็นนอยอย่างเดียว “ไม่ทราบเจ้าคะ” ท่านเลียนแบบเสียงสตรีผู้นั้น

“ก็อฉันไม่ทราบจริง ๆ นี่เจ้าคะ” นางว่า

“อ้อ ไม่ทราบจริง ๆ หรือเจ้าคะ อาตมานึกว่า แกล้งไม่ทราบเสียอีก” ท่านพูดยิ้ม ๆ คนอื่น ๆ พลอยยิ้มไปด้วย

“เป็นเดรัจฉาน ไม่ดีตรงหมดโอกาสสร้างบุญกุศลนะโยม นอกจากนี้ ยังเป็นช่องทางให้ประกอบอกุศลกรรมได้ง่ายอีกด้วย เพราะตัวโมหะมันครอบงำ อย่างงูเหลือมตัวที่เคยเป็นพระเจ้าอโศกนั้น ตอนที่พระมหินท์ท่านเล็งญาณไปทอดพระเนตร โยมรู้ไหมว่ากำลังทำอะไรอยู่

“ไม่ทราบเจ้าคะ”

“ไม่ทราบอีกแล้ว ถ้าอย่างนี้มีอะไรบ้างที่โยมทราบนะ ไหนบอกอาตมาซิว่า โยมทราบอะไรบ้างเจ้าคะ”

“ทราบว่าหลวงพ่อดีใจดีเจ้าคะ มาวัดนี้แล้วสบายใจ แล้วอาหารก็อร่อย แถมหลวงพ่อก็ไม่เคยบอกบุญเรียไรเงินอีกด้วย ใครมีศรัทธาจะทำก็ทำ ใครไม่ทำ หลวงพ่อก็ไม่ว่า ไม่เหมือนบางวัดที่พอไปถึง ยังไม่ทันจะนั่ง สมภารก็แจกใบฎีกาเสียแล้ว” คราวนี้คนไม่ทราบ สาธยายเสียยี่ดียว

“โอ้อโฮ ทราบเยอะเหมือนกันนี่ แหม อาตมานึกว่าไม่ทราบอะไร” ท่านสัพยอก สตรีนั้นยิ้มเบิกบานกับคำชม

“ตกลงงูเหลือมพระเจ้าอโศกกำลังทำอะไรอยู่เจ้าคะ” นางไม่ลืมที่จะทวงคำถาม

“ก็ทำบาปนะซี ทำยังไงรู้ไหม อ้อ ไม่ต้องตอบก็ได้ เพราะอาตมารู้แล้วว่า โยมจะตอบ
ยังไง งูเหลือมตัวนั้น กำลังวิดน้ำ วิธีวิดน้ำของเขาก็คือ เอาหัวพาดต้นไม้ต้นหนึ่ง หางพาดอีก
ต้นหนึ่ง แล้วเอาลำตัววิดน้ำ วิดน้ำทำไมรู้ไหม โยมลองตอบซิ” ท่านถามสตรีที่ถูกสามีตี

“ไม่ทราบค่ะ”

“จะกินปลา ก็หนองน้ำมันมีปลา เขาก็อยากจะกินปลา แล้วก็ฉลาดเสียด้วย แต่ฉลาด
ในทางที่ผิด เพราะเป็นเดรัจฉาน จะไม่รู้เรื่องบาปบุญคุณโทษ”

“หลวงพ่อกับ หลวงพ่อเคยเทศน์บนศาลาการเปรียญ วันที่เท่าไร เดือนอะไร ผมก็
จำไม่ได้เสียแล้ว แต่ที่จำได้คือ หลวงพ่อเทศน์ว่า คนที่ตายขณะที่จิตมีโทสะ จะไปเกิดเป็น
สัตว์นรก ถ้ามีโลภะ จะไปเกิดเป็นเปรต หรือ อสุรกาย แต่ถ้ามีโมหะ จะไปเกิดเป็น
เดรัจฉาน แต่ทำไมพระเจ้าอโศกจึงไปเกิดเป็นงูเหลือม ทั้งที่ตอนดับจิต พระองค์โกรธราช
ทายาท” บุรุษผู้หนึ่งถาม

“เรื่องนี้มันลึกซึ้งนะโยม เรื่องของจิตนี่ลึกซึ้งมาก แต่อย่างไรก็ตาม คนที่กำลังจะตาย
นั้น ถ้าจิตเขาเป็นอกุศล เขาจะไม่รู้ตัวเลยว่า ขณะนั้นจิตของเขามีโลภะ หรือ โทสะ หรือ
โมหะ แต่เท่าที่อาตมาวิจัยนะ อาตมาว่ามีทั้งสามตัวนั้นแหละ เพียงแต่ว่าตัวไหนจะมากกว่า
อีกสองตัว ถ้าดับจิตขณะที่ตัวไหนมีดีกรีสูง ก็จะไปเกิดตามกรรมนั้น ๆ

ในกรณีของพระเจ้าอโศก แม้พระองค์มีโทสะอยู่ก็จริง แต่ก็เป็นโทสะที่ตั้งอยู่บน
พื้นฐานของโมหะ โมหะซึ่งมีกำลังแรงกว่า จึงส่งผลให้ไปอุบัติในกำเนิดเดรัจฉาน เห็น
หรือยังว่า แม้พระองค์จะทรงสร้างคุณประโยชน์ใหญ่หลวงให้กับพระศาสนา แต่เมื่อ
ถึงเวลาละโลกนี้ไป ก็ยังต้องไปเกิดในหุบผา หนีประสาอะไรกับคนที่ไม่เคยสร้างคุณ
ความดีเลย ขอให้ญาติโยมเก็บไปคิดเป็นการบ้านนะ”

“ตกลง อีฉันไม่มีทางช่วยพ่อเด็กเขาได้เลยหรือเจ้าคะ” หน้าตาและท่าทางคนถามบ่ง
บอกว่าทุกข์ร้อน

“ถ้าจะช่วยได้ โยมก็ต้องสวดมนต์ให้มาก ๆ แล้วอธิษฐานขอให้ส่วนกุศลที่โยมทำ
ช่วยให้เขาเลิกทำปาณาติบาต ส่วนเขาจะเลิกได้หรือไม่ก็ได้ ก็ขึ้นอยู่กับกรรมของเขา”

“ต้องให้เขาสวดด้วยไหมเจ้าคะ”

“ไม่ต้องหรอก เพราะจะไปบอกยังไง ๆ เขาก็ไม่ยอมทำ เพราะเขาไม่เชื่อ คนเราลงไม่
มีศรัทธาเสียแล้ว ก็เลิกพูดกัน”

“งั้นก็แปลว่า ถึงแม้อิฉันจะสวดมนต์ แต่ก็ไม่อาจช่วยเขาได้ยั้งงั้นหรือเจ้าคะ” นางรู้สึก
สับสน

“ได้สิ ได้ในแง่ที่ว่า เมื่อโยมสวดมนต์มาก ๆ โยมก็จะรู้ว่า เมตตา กรุณา มุทิตา และ
อุเบกขา นั้นมันมีขอบเขตแค่ไหน เพียงใด แล้วโยมก็จะวางใจให้เป็นอุเบกขาได้ เขาก็จะไม่
เป็นสาเหตุทำให้โยมทุกข์อีกต่อไป ยั้งงั้นล่ะ”

“หลวงพ่อยิ่งพูด อิฉันยิ่งงง เจ้าคะ”

“ทำไมจะไม่งงล่ะ ก็ธรรมชาติของพระพุทธเจ้าไม่ได้มีไว้ให้พูดกันเฉย ๆ แต่มีไว้ให้
ปฏิบัติ แล้วก็หายงงไปเอง ขอให้เชื่ออาตมาสักครั้ง เชื่อประเทศไทยสักครั้ง”

มีต่อ.....๖๘